

MÚSICA

María Bayo torna al Festival de Torroella

Va omplir l'església de Sant Genís > **PÀG 3**

GINA TOROENT

La seducció de la veu amb acompanyament de guitarra

ESGLÉSIA DE SANT GENIS, TORROELLA DE MONTGRÍ

► Intèrprets:

María Bayo, soprano; Pablo Sáinz Villegas, guitarra. Ⓞ Dimarts, 12 d'agost.

UN GRAN RECITAL

L'èxit de la soprano

► María Bayo és coneguda i admirada al Festival de Músiques de Torroella de Montgrí perquè no va fer, ni mai ho ha fet, un recital de circumstàncies, d'aquells que l'interpret hi és sense ser-hi.

Un moment de l'actuació de María Bayo al Festival de Torroella.

Petit concert, la sala plena

MÚSICA CRÍTICA

Jaume Busqué i Barceló

■ En l'escenari, més alt que de costum, només la guitarra de Pablo Sáinz Villegas i la veu de María Bayo, la soprano navarresa que té a Torroella un públic que hi viu o s'hi desplaça per sentir-la i per veure-la. I és que, de vegades, grans conjunts instrumentals o intèrprets mediàtics i controvertits provoquen l'efecte contrari: molts efectius a l'escena i l'auditori a mitja entrada.

María Bayo, doncs, va obtenir, a

Torroella, un èxit amb els precedents, però, d'altres programes en altres ocasions en el marc de la mateixa església. María Bayo és coneguda i admirada al festival de músiques perquè no va fer, ni mai no ha fet, un recital de circumstàncies, d'aquells que l'interpret hi és sense ser-hi. I abans-d'ahir, veu i guitarra plantejaven un compromís difícil: d'una banda perquè el duo no té, evidentment, la vistositat plàstica d'un grup d'instruments o d'un piano; i de l'altra, perquè la veu no es recolza en el so d'un instrument més potent. I és així com la soprano es trobava sola i única davant d'un públic expectant. El repte, per tant, era doble i l'exigència, molt superior.

Molt superior, a més a més, pel fet que el programa no es componia de les

tòpiques àries i melodies conegudes que fan la felicitat dels públics de tots els festivals d'estiu que es fan i es desfan. A la proposta de concert, hi havia autors que no proliferen a les cartelleres, que segurament es bandejarien a la programació de la majoria de programadors, i amb obres d'un profund calat literari.

I, malgrat això, el públic va seguir atentament la veu i els recursos de María Bayo, sense menystenir el valor poètic de les lletres. Perquè la importància i el valor artístic del recital que la soprano va oferir a Torroella descansava, evidentment, en la seva tècnica, en la seva capacitat de transmetre el text, però, també, es trobava en els versos de les peces dels autors que va interpretar. El recital, doncs, tenia al cinquan-

MARÍA BAYO

«La soprano utilitza amb eficàcia el ritme de la llengua castellana i adapta les síl·labes a les característiques de la sala»

ta per cent un atractiu musical i un atractiu literari.

El concert va començar amb dues peces de Vicent Martín i Soler, un compositor del qual avui es coneix una part de la seva producció gràcies a l'interès, que comença a estendre's, per conèixer l'obra dels nostres compositors postclàssics o preromàntics. I de Ferran Sor, María Bayo va cantar tres cançons, en què el compositor dóna savis consells.

Però, ens volem aturar en les estrenes mundials de *Madrigal i Cinco canciones sefardíes* de Lorenzo Palomo, a la primera part, i de *Mi jardín solitario*, amb lletres de Celedonio Romero, després de la pausa. Si abans assenyalàvem els reptes que configuraven el recital de María Bayo, hem d'afegir-hi l'imprevisible acceptació del públic de dues estrenes musicals. I el fet és que María Bayo va saber transmetre els sentiments de les peces literàries. La soprano utilitza amb eficàcia el ritme de la llengua castellana i adapta les síl·labes a les característiques acústiques de la sala. La pantalla acústica i la posició més elevada dels dos intèrprets hi ajudaven notablement.

Pablo Sáinz Villegas va adaptar-se a l'efecte íntim del programa de concert. Amb la guitarra subratlla el valor immens de les lletres i els versos i resulta un acompanyant idoni per a la veu de María Bayo, en aquest recital. Però, va ser en les dues intervencions solistes quan vam distingir la capacitat de matisació i el so impecable d'aquest intèrpret.

No caurem en el tòpic de parlar de la simpatia i de l'empatia que María Bayo estableix amb el públic de Torroella. Però, els dos bisos que va oferir confirmen que la soprano té, a Torroella, una plaça fixa. Que sigui per molts anys.